Stamler Ábel

BESZÉLGETÉS JELENCZKI ISTVÁN FILMRENDEZŐVEL

Filmográfiája és könyvei alapján Önt a kezdetektől komolyan foglalkoztatja a magyar nemzet lelkiállapota. Egyik legutóbbi, feleségével, Zseni Annamária pszichiáterrel készített filmjének (Ön-Tér-Kép) *is ez a központi témája. Hogyan látja hát a magyar nemzet lelkiállapotát jelenleg?*

Erre a kérdésre minimum egy doktori disszertáció adhatna választ mélységében. Nagyon sokrétegűnek, bonyolultnak, tisztázatlannak látom, tele hazugságokkal, elhallgatott tényekkel, tudatosan felépített dezinformációkkal, ami nemcsak közelmúltunkat, az elmúlt 20. század történelmét érinti, hanem az elmúlt évszázadok, sőt évezredek meghamisított történelmének ismeretét; ennek tudatát és szellemiségének érvényesítését kellene elemezni, feltárni, bemutatni és gyógyítani. Ehhez a munkához adott minden, a magyar nyelvünk, az ősgesztáink, népzenei, népmesei kultúránk, a népi hagyományainkban a mai napig fellelhető kútfő, műveltség, ami meg- és fenntartotta, mióta világ a világ, a magyarságot a Kárpát-medencében, a Kárpát-hazában. Erre a tudott tudásra kell, kellene fáradhatatlanul felhívnunk mindenkor a jelenkori és utánunk jövő nemzedékek figyelmét. Egy biztos, „irracionális", hogy itt vagyunk, hogy létezünk, hogy az ősnyelvek egyikét beszéljük, hogy műveltségünk, néphagyományaink még úgy is meghatározó súllyal vannak jelen az emberiség kulturális és tudományos hagyományrendszerében, hogy folyamatosan ki akarták és a mai napig ki akarják irtani. Tény, hogy Nimród népe vagyunk. Tény, hogy a szkíta, hun, avar, magyar műveltség folytonossága jelen van. Így van ez akkor is, ha elhazudják, letagadják, meghamísítják, átírják. Meggyőződésem, hogy a magyar nemzet jelenleg egy „szendergő", ébren-ébredő, de még nem a tudatánál lévő állapotban leledzik. Még nem vette vissza az évezredes tudást, annak hatalmát, gyakorlatát. Nem vette vissza a *rendet*, amely nem akar, nem tud más lenni, mint szakrális rend, Tudás. Még nem vette vissza a szent küldetést, amit a Napba öltözött Királynőnk, Boldogasszony anyánk üzen az Ő fián, Jézus Krisztuson keresztül, Ő vele, és Ő általa. Annak a szeretetvallásnak a Valósítását! Még csak a „Mag-megőrző" kiscsoportok létező életviteli gyakorlatában van jelen. Jó lenne ezt minden kormányzati erővel támogatni. A jelenlegi háttérhatalom a totális káosz érvényre juttatásában érdekelt. Ezzel szemben kell nekünk, magyaroknak – akikkel a Létezés történelmében Istennek dolga vagyon –, nem csak fellépnünk, hanem az emberiség és a magyarság, isteni és természeti rendjének képviselete révén megőrizni az isteni emberi fajt a jövő számára.

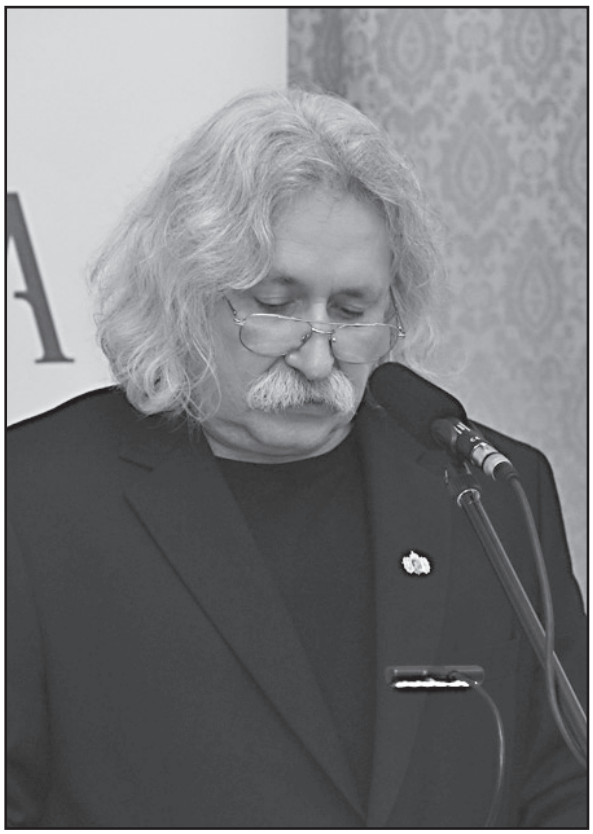
Ön szerint milyen külső és belső okok vezettek a magyar nemzet fent leírt lelkiállapotához?

A világot az alá- és fölérendelés hatalmi gépezete irányítja. Eurázsiában és itt a Kárpát-medencében, a szkíta, hun, avar, magyar – ismereteim szerint – olyan szakrális erőt, szellemiséget gyakorolt, ami szemben állt, és a mai napig is szemben áll a világgal. Ez a mellérendelés elve. A magyar nyelvet, a magyar szerves műveltséget a mellérendelés elve határozza meg, az „működteti". Ennek a szerves műveltségnek a csúcsa a Szent Korona-tan, és a történeti alkotmány. Ez az életrend lényegében különbözik és ütközik az alá- és fölérendeltség elvével. Az évszázadok során, újra és újra el akarják törölni a Föld színéről a magyarokat. 1920-ban Trianonban kimondták a halálos ítéletet, aztán Jaltában, ahol odadobták koncként az országot az orosz medvének, majd 1947-ben Párizsban ismét nélkülünk és ellenünkre döntöttek… 1956-ban Eisenhower amerikai elnök októberi 31-ei beszédében gyakorlatilag szabad kezet adott Moszkvának hazánk ismételt leigázásához. A belső kollaboránsok, személyek, pártok, valami érthetetlen személyes érdekből és a haza iránti gyűlöletből, inkább az idegen hatalmi erőket támogatták, támogatják. Vedd el egy nép igaz történelmét, önazonosságát, nyelvét, műveltségét, és azt tehetsz vele, amit akarsz. Ez a folyamat nagyon régóta tart. Ezért kötelességünk, felelősségünk visszavenni, ha tetszik, újratanulni, tanítani az igaz magyar őstörténetet, az államalapítást, a Szent Korona-tant, a történeti alkotmányt, a magyar szerves műveltséget, mert benne nyugszik, abból teremthető újjá az a megoldás, amely ezt a régóta tartó mély erkölcsi, tudati és gazdasági válságot megoldhatja.

Mészöly Miklós, Babits Mihály, Reményik Sándor, József Attila – mindegyikükről rendezett filmet, utóbbiról többet is. De említhetnénk Dsida Jenőt is, akinek versei szintén fontosak az Ön számára. Mi köti össze e költőket az Ön szempontjából, és miért lehet ennyire fontos a poétika a magyar néplélek-nek?

Korábban írtam és mondtam, hogy a magyar költészet számomra felér egy „lételmélet" szellemi teljesítményével. Költőink a költészet veretes nyelvezetében olyan lételméleti, „filozófiai" értekezéseket fogalmaznak meg, amelyek ma is állják más filozófusok érvelését, gondolatiságát. A teljesség igénye nélkül, Csokonai vitéz Mihály, Berzsenyi Dániel, Vörösmarty Mihály, Kölcsey Ferenc, Arany János, Madách Imre, Ady Endre, Mikszáth Kálmán, Móricz Zsigmond, Kosztolányi Dezső, Babits Mihály, József Attila, Reményik Sándor, Dsida Jenő, Radnóti Miklós, Márai Sándor, Nagy László, Juhász Ferenc, Pilinszky János – a névsort még hosszasan lehetne folytatni. A magyar néplélek olyan személyiségek által üzent és üzen a megőrzött, archaikus magyar Létezés szakrális tudásából, a mindennapok megtartó isteni, természeti rendjéből és gyakorlatából, ami fenn- és megtartó erővel bír, amíg világ a világ. Szerintem igazi filozófia, az irodalom nyelvén.

„Az* Igazság soha nem késő I–III. *című filmem csak egyszer ment le a közszolgálati televízióban. Hogy miért, azt csak az aktuális elvtársak tudják megválaszolni. Egy biztos, a filmem azt a folyamatot mutatja be, hogyan szabotálja el Göncz Árpád és Sólyom László a háborús és emberiesség, emberiség ellen elkövetett bűncselekmények – amelyek a nemzetközi jog szerint elévülhetetlenek – megbüntetését. A filmet azóta is meg nem történtté, nem létezővé tette nemcsak a nemzeti média, hanem a szakértők is, akik benne szerepeltek."

Jelenczki István (sz. 1956)

A költészeten túl a képzőművészet is jelentős helyet foglal el életművében. Saját képzőművészeti alkotásai, Kass Jánosról szóló portréfilmje, de részben László Gyuláról készített filmje is rávilágít erre a szoros kapcsolatra. Mi a képzőművészet legfontosabb feladata Ön szerint?

Nemcsak a képzőművészet, hanem a művészet feladata, küldetése, hogy a műalkotáson keresztül azt a katarzist érje el a befogadó nézőben, olvasóban, hallgatóban, hogy megtörténjen az az „átváltozás", hogy másként megy el, mint ahogy megérkezett. Hitem, vállalásom, hogy a művészet feladata, küldetése, hogy ez az „átváltozás-lényegülés, beavatás" megtörténjen. Hogy helyreálljon a belső rend, Isten és én, Isten és a befogadó néző, hallgató, olvasó között.

Filmjeinek egyik legfontosabb, folyamatosan tudatosított alapszava az Igazság, amit a legtöbb esetben szakrális aspektusát előtérbe helyezve jelenít meg, legyen szó Trianonról, '56-ról, vagy a Zétényi–Takács-féle igazságtételi törvényről. Hogyan oldható fel az isteni Igazság és a földi igazság, vagy éppen igazságtalanság sokszor ellentmondó viszonya?

Számomra nagyon nehezen. Az *„igazság szabaddá tesz"*, írja az evangélium. Mindszenty bíborosunk jelmondata az volt, hogy *„Legyőzetve győzünk"*. Zárójelben említem meg, hogy a váratlanul meghalt, Tóth Zoltán József alkotmányjogász jelmondata is ez volt. Az *Igazság soha nem késő I–III.* című filmem csak egyszer ment le a közszolgálati televízióban. Hogy miért, azt csak az aktuális elvtársak tudják megválaszolni. Egy biztos, a filmem azt a folyamatot mutatja be, hogyan szabotálja el Göncz Árpád és Sólyom László a háborús és emberiesség, emberiség ellen elkövetett bűncselekmények – amelyek a nemzetközi jog szerint elévülhetetlenek – megbüntetését. A filmet azóta is meg nem történtté, nem létezővé tette nemcsak a nemzeti média, hanem a szakértők is, akik benne szerepeltek. Ez a filmem is nincs, holott van! Az igazság mindig, mindenkinek fáj és kényelmetlen. Mert be kellene a múltat vallani. Azt mondani, hogy vétettem, hibáztam, bocsánatot kérek, tőled személy szerint, tőled nemzetem, mert vétettem ellened. Bocsáss meg! Itt utalnom kell az első kérdésre és válaszra. Hogy minél közelebb kerüljünk a tisztánlátáshoz, az önértékeléshez, az önazonossághoz, az önismerethez, igaz nemzeti, magyar lelkünkhöz, ez az út kikerülhetetlenül mintegy „belső zarándokutat" jelent, amit végig kell járnunk! A Magyarok Istene adjon hozzá erőt, mindannyiunk számára.

Sokszor felmerül, hogy túlságosan a külvilágra hárítjuk kudarcainkat, nehézségeinket, minden felelősséget. Itt nem arra gondolok, amit Makovecz Imre úgy írt le, hogy a „nemzeti oldal béna", s amelyre Ön is hevesen reagált. Ugyanakkor felmerül az a kérdés, hogy pontosan min kellene az egyes embernek belsőleg változtatnia ahhoz, hogy egy külső változásnak legalább a feltételeit megteremtse?

Meggyőződésem, hogy az isteni természeti rendet, amely mindenkiben ott van, ezt a rendet kell, kellene mindenkinek helyreállítani önmagában, mert ott van. Ezt Istentől kaptuk, mindannyian. Az, hogy a mindenkori hatalom ezzel szembemegy, tény. Tény, hogy az elmúlt harminc évben csak „részlegesen és hiányosan" történt meg a magyar nemzeti érdekek és értékek megvalósítása, érvényesítése. „*Ahogy lehet*", írja Reményik Sándor. Minden lehetőséget meg kell ragadnunk, és ki állnunk, hogy a szűk szakmai és a tágabb társadalmi, nemzeti szinten érvényre és megvalósításra segítsük a magyar megmaradást.

A fentiek szorosan hozzátartoznak az Ön filmjeinek egyik céljához, amely egy olyasfajta katarzis, ami belső munkára indítja a nézőt. Hogy látja, van esély ennek a katarzisnak a „kollektív" megvalósulására? Máshogy fogalmazva, ha az előbbi kérdésben az egyes ember belső változására helyeztük a hangsúlyt, most arra, hogy mi a nemzet és különösen a vezetőinek (ha vannak ilyenek) feladata ezekben az időkben?

Mind az egyes személyeknek, mind a „politikai vezetőknek" az az elsődleges feladatuk, hogy a történelmi helyzetnek, a Kárpát-medence geopolitikai „kényszerhelyzetének" megfelelően minden erővel, a kétharmaddal a hátuk mögött, egyetlen érdeket képviseljenek: a magyar megmaradást és jövőt. Hozzáteszem, minden áron. Nem csak a személyes magatartásnak, hanem a politikai vezetésnek a *Magyar Hiszekegy* vállalásában kell, kellene valósulnia. Szerintem, ez megoldás.

„Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!"
Akarom.

Az Égi élő igazság (A Szent Korona misztériuma és tana), *a* Népek Krisztusa Magyarország: 1956. I–IV., *a* Háború a nemzet ellen I–IV. (Az elrabolt nemzeti vagyon), Az igazság soha nem késő I–III., *és végül, a századik évfordulóra a* Nem, nem, soha I–IV. *című filmek szervesen illeszkednek egymáshoz, amennyiben a magyar tragédia egyes állomásait jelenítik meg. Ön hihetetlen munkát fektetett ezekbe, s közben bizonnyal az alkotások is munkálkodtak Önben/Önön. Milyen belső módszerekkel oldja fel, dolgozza fel azokat a tragédiákat, amelyeket a maguk teljes mélységében igyekszik feltárni?*

Azon művészek közé sorolom magam, akik csak úgy tudnak alkotni, hogy „azonosulnak" azzal a témával, üggyel, személlyel, amivel, vagy akivel éppen foglalkoznak. Természetesen vannak mélységbeli különbségek az egyes alkotások között. Például a József Attiláról szóló *Eszmélet után I–IV.* című filmem készítése alatt úgy tartom, hogy háromszor „meghaltam". Nem fizikailag, úgy „egyébként", mert leszállni abba mélységbe, felszállni egy géniusz magasságába, hát az többszöri meghalást, átváltozást jelentett. Én így éltem meg. Vagy itt van a *Nem, nem, soha I–IV. (Isten az igaz ügyet nem hagyja el)* című Trianon gyalázatáról készült és elhallgattatott filmem. Gondoljon bele a kedves olvasó: öt éven át azzal foglalkozni, abban élni és alkotni, hogy a nemzetemet, mint Krisztus Urunkat keresztre feszítették, majd harmadnapra feltámadt…

Igen, megviseltek, megviselnek. Filmjeimben a megoldást a katarzis, az átlényegülés eléréseként szeretném átadni a nézőnek. A tudás, önazonosságunk meg- és felismerése, hiszem, hogy gyógyít, nemesít. A kívülről jövő méltatlanságot elviselni, mindig és mindenkinek, nekem is nehéz.

Óhatatlanul felmerül, hogy az aczéli kultúrpolitikától örökölt, tudattalanul használt, tűrt és tiltott kategóriák között mozog az Ön megítélése. Legutóbb Trianon-filmjét nem engedték levetíteni a közmédiában. Milyen okok állhatnak ennek a döntésnek és a fenti kategorizálásnak a hátterében? Tudattalan félelmet és megfelelni akarást, vagy tudatos elhallgatást és parancsteljesítést kell feltételeznünk?

Erre a kérdésre a pontos választ az, vagy azok tudnák megadni, akik letiltották a filmemet. Tény, hogy filmem olyan ok-okozati összefüggéseket tár fel a Magyarország felszámolását jelentő Trianonban meghozott békediktátum háttérhatalmi tényezőiről, ami eddig nem, vagy csak érintőlegesen jelent meg. Történelmi folyamatban mutatom meg a Trianont előidéző belső és külső okokat. Ahogy a korábbi filmjeimben, így ebben a filmemben is az igazság feltárását igyekeztem megközelíteni. Az igazság nemcsak felszabadít, hanem fáj, kényelmetlen, szembesít, leleplezi a hazugságot, nemcsak az egyén számára, hanem a mindenkori hatalom számára is. A film egyik méltán megbecsült szakértője, dr. Bagdy Emőke professzor asszony írta és mondta, hogy a filmem *„nemzettudat-formáló”* film. Lehet, hogy épp ezért nem kell a filmem, nehogy nemzeti öntudatukra ébredjenek mindazok, akiknek még van tudatuk?!

A nemzetben gondolkodás mellett mik a legfontosabb kihívások egy „restauráció” felé vezető úton, azaz milyen emberi minőségek és külső alapfeltételeknek kellene teljesülnie ehhez? Egyáltalán, a nemzet a végső instancia Ön szerint? Vallási, spirituális fordulatra van szükség, vagy mit értsünk pontosan szakrális talapzaton?

Hiszem, tudom, hogy a Létezés, az Élet alapvetően szent. Ezzel való viszonyunkat veszítettük, veszítjük el. A történelmi időben a mindenkori hatalmak mindent elkövettek és elkövetnek, hogy ez a szakrális viszonyunk a Teremtőhöz megszűnjön, meghaljon. A szakrális talapzat a szentség, a Létezés, az Élet szentségének a tudása. A földmíves ember a Kárpát-medencében mielőtt megkezdte a munkát, imádkozott, amikor délben harangoztak levette a kalapját és imádkozott, ezt közvetlenül az őseitől tudta, nem kellett a szószéken prédikálni senkinek. A levegő, a föld, a víz, a tűz, minden, ami a teremtett világban van, az szent, a búza maga volt az élet, a búza magjában maga a szentség van jelen. A magyar szerves műveltség ezt a természetes szakrális viszonyt élte és gyakorolta. A magyar szerves műveltséghez tartozott az évkörös ünnepek megtartása, ez pedig az évszakos, kozmikus rendhez való igazodást jelentette. Ezt a szakrális kötést, viszonyt először mindenkinek magában kell felélesztenie, helyre- és visszaállítania. Ebben a folyamatban nagyon-nagy segítségünkre van édes anyanyelvünk, a magyar. Általa visszatalálhatunk a tiszta forráshoz, legyen az népdal, népmese, vagy szépirodalom. Visszatalálhatunk az Égi Élő Igazsághoz.

Honlapján olvashatjuk: „Alkotásaim egyre mélyülő stációk a halálhoz vezető úton.” *A kezdetektől a halál, az elmúlás szempontjából közelít témáihoz, akár írói, akár rendezői, akár képzőművészeti alkotásait tekintjük, legalábbis minden alkotásának hátterében ott van a halál lehelete. Egyik kötetének címe:* Életünk ikercsillaga a halál. *Úgy véljük, egyesek ezt végletesen félreértik. Mi az Ön*

halálhoz való viszonya, és mik ennek a viszonyulásnak a legfőbb „forrásai”?

Félelem, rettegés, tudásvágy, szembenézés, elfogadás, megnyugvás. Egyet tudtam, hogy abból a VII. kerületi, „chicagói” mélyszegénységből, amelyben gyermekként éltem, ki kell törnöm. Az egyik kitörési pont, mindenfajta családi előzmény nélkül, a művészet felé vezetett. Ennek megrendítő stációja volt, amikor személyesen tanúja lettem egy idősebb ember halálának. Katartikus állapotban rohantam haza Zenit-E típusú fényképezőgépemért, és két tekercs filmet fényképeztem el. A halál utáni állapotot tudtam rögzíteni, ahogy letakarták a holttestet. Abban az időszakban és később is, magam laboráltam a filmjeimet és a papírkópiákat. Fényképeimet ugyanabban a lavórban hívtam elő, amiben 26 éves koromig mosakodtam, mert fürdőszobánk nem volt. A képek vizes öblítése az öntöttvasból készült csapnál, a fixír oldatban való rögzítés a nagyméretű mosogatótálban történt. Amikor elkészültek a képek, döbbenten tapasztaltam, hogy a korábbi „rajzok, festmények” pontosan a hiány, az elmúlás rettenetét rögzítették. A fotósorozat egy kiállításban öltött testet, a Bercsényi Kollégium kiállítótermében, majd ugyanott, egy zárt előadásban, egy „performanszba” zártam be azt az alkotói stáció sorozatot, amely a *Halálkalligráfia* című fotó-, film- és kiállítás-sorozat befejező alkotása volt 1979-ben. Innentől kezdve tudatosan, következetesen indultam el egy olyan úton, amelyet én folyamatos tanulásnak tartok a mai napig. Ez a „sors” választotta út azt jelenti, hogy a legkülönbözőbb tudományágak és művészeti műfajok segítségével, alkotásokon keresztül kívánok választ keresni arra a létezés körre, amelyet a Teremtett világ, az Élet–Halál–Élet–Isten idő-tér spirálja jelent az ember számára. Ahogy elkezdtem vele foglalkozni, rögvest kiderült, hogy ez a hatalmas, mély, egyetemes műveltség, hagyomány és kultúra, a lélek-test-lélek legalább annyira anyagba „leszállott”, mint amennyire föl-föl a magasba „szállott”, átlép az idő-tér-szellem behatárolható tartományán, azaz transzcendens. A tanatológia a múlt század második felében vált tudománnyá, amely a tudományok közötti kutatással, elemzéssel tárja fel a halállal, az élettel, a teremtő Istennel való foglalkozást. Ennek egyik meghatározó stációja volt a *Mauzóleum. A halállal való foglalkozás* című antológia, amit három kollégámmal szerkesztettem 1985–1989-ben, állami támogatás nélkül jelent meg. Időben és térben minél mélyebben kerültem a halál tudományának tanulásába, az egyetemes halálkultúra egyértelművé tette számomra, hogy ez a választott út, és onnantól kezdve mindaz, amit alkottam filmben, képben, írásban, nem más, mint újabb és újabb stáció a „spirálban”, az Élet–Halál–Élet–Isten felé vezető úton… Én azóta vagyok úton Hozzá, Felé. Egy kínai filozófusnál olvastam, hogy a legnehezebb az életben, hogy megtanuljunk úgy élni, hogy a következő pillanatban meg tudjunk halni. Tudom, hogy ez a mérce kegyetlenül nehéz, de a közelébe érni talán kegyelemmel teljes.

„Az igazság nemcsak felszabadít, hanem fáj, kényelmetlen, szembesít, leleplezi a hazugságot, nemcsak az egyén számára, hanem a mindenkori hatalom számára is.”

Ezzel szemben hogyan látja korunk halállal való kapcsolatát?

Nagyon-nagyon természetellenes. A halál természetes volt az egyetemes emberiség kultúrájában, az elmúlás és az az utáni transzcendens lét, vagy az anyagba való leszállás, ez mind része volt az emberek mindennapjainak, erről tudósí-

tanak az eredetmítoszok, a halottas könyvek, az egyiptomi, tibeti, ujgur halottas könyvek, erről szólnak népmesék, népdalok. A „régiségben" a haldokló melletti jelenlét, a halottal való virrasztás fájdalmas volt, de része volt és hozzá tartozott az adott nép hagyományához, természetes műveltségéhez, legalábbis a Kárpát-medencében így volt. Gondoljunk azokra, akik a hazáért, annak a fenn- és megmaradásáért áldozták életüket az évezredek során, nekik köszönhetjük, hogy itt lehetünk. Őseinknek, hőseinknek nem lehetünk elég hálásak. A halálkultúra hiánya az életkultúra hiánya. Miért nem beszélünk az élő halottakról, a szellemi, erkölcsi, lelki, politikai halottakról, akik itt járnak közöttünk, és élik az emberhez méltatlan, látszatéletüket? Az is halál. Ha nem tudunk méltón élni, akkor nem tudunk méltón meghalni. A halálkultúrát nem szabad, és nem lehet összetéveszteni az ölés, a gyilkolás, az embertelen háborúk kegyetlenségeivel. Nem szabad, sőt tilos összekeverni az ölés diktatúrájával, amit nagyon tudatosan sulykolnak belénk „a hatalom pénzemberei" filmen, irodalmon, videójátékokon, az interneten és minden egyéb agymosási fórumon keresztül. Az emberölést éppen az amerikai agymosott filmgyár tette „természetessé"! Teszik előre megfontoltan, tudatosan, az Élet és a Létezés szentsége ellen. Ez nem más, mint az emberiség szakrális hagyományai, kultúrája, műveltsége elleni gyilkossági, felszámolási gyakorlat, a nap 24 óráján keresztül. Ez a folyamat elég régóta tart. Lerombolni mindent, ami az Isten-Természet-Ember csodáját, méltóságát, a szeretet megvalósítását hordozta, hordozza magában. Én minden alkotásomban a halált, az elmúlást, a Teremtőhöz való utat mintegy „tükörként" használtam, használom. Tudunk-e élni, Földre születésünket méltón beteljesítve, úgy, hogy azt mondhassuk majd: Uram, itt vagyok, megjöttem. Méltó élet, méltó halál.

Milyen okok vezettek a halállal kialakított viszony megváltozásához?

Az emberiség történelme a háborúk, az egymás legyilkolásának története. Belegondolni is félelmetes, hogy a „halálnemek" milyen orgiája vonul át az emberiség történelmén újra és újra, megtagadva a Létezést. A régmúltban egyszerre volt természetes, félelmetes és titokzatos. A természetes elmúlás, a halál, mindig méltó volt, ha az Élet méltó volt. Az Élet szentségének megtagadása, a Mammon istentelenségének szolgálata régóta uralja a Földet.

„(…) minél mélyebben kerültem a halál tudományának tanulásába, az egyetemes halálkultúra egyértelművé tette számomra, hogy ez a választott út".

Adódik a kérdés, milyen irányokban tájékozódik Trianon-filmje után? Vannak további tervei világi értelemben? Meddig lehet/szabad egy introvertált embernek a külvilág felé megnyilvánulnia?

Hiszem és vallom, hogy itt, a Kárpát-hazában való létünk – szolgálat. Szeretném írásaimban, képeimben, és a még tervezett filmjeimben a magyar történelem és műveltség hagyományrendszerét megismertetni, és a következő generációk számára megőrizni és átadni a magyarság fenn- és megmaradásáért. Ha Isten még erőt és egészséget ad, szeretném ezt a szolgálatot minél teljesebben beteljesíteni a hazáért, a Szent Korona, Boldogasszony, Szűz Mária országáért. Ámen.